

„Egy sokrétű, mágikus történet
szerelemmel, háborúval és rengeteg fordulattal.”

– Romance Reviewed –

A QUEEN OF THIEVES & CHAOS

Sors és tűz 3.

tolvajok
és káosz
királynője

fine
selection

K. A. TUCKER

K. A. TUCKER

A
QUEEN
OF
THIEVES
&
CHAOS

tolvajok
és káosz
királynője

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELSŐ FEJEZET

SOFIE

SOFIE VÉGRE LÁTHATTA.

Három évszázadnyi gyötrődés és esdeklés, üres ígéretek és látszólag összefüggéstelen tervek után, amik szinte az örület-be kergették...

Abban a pillanatban, ahogy üdvözölte a Tűz Fátumát, már tudta, hogy valami monumentális, de mindenképpen a javukat szolgáló változás következett be. Amint nehézkesen álló helyzetbe tornászta meztelen, térdelő alakját a szentély macskakövekkel kirakott padlóján, rögtön észrevette a fátum zord vonásain ülő, mohó várakozást.

– Megtette? Kiszabadította a nimfákat? – Minden egyes szótag hisztérikusan szakadt ki belőle.

Malachi körbesétálta a két holttestet őrző kőkoporsót; testi valója éppoly pompás volt, mint amilyen félelmetes.

– A folyamat elkezdődött. – Hangja mélyen morajlott, szája saroka megrándult örömeiben, amikor lehajolt, hogy megsimítsa Romeria tökéletes állapotban fennmaradt arcát. – Akár tudatában van ennek, akár nincs.

Sofie a gyomrára szorított kézzel próbált úrrá lenni izgalmán.

– Mennyi ideig tart még?

Mennyi idő még, amíg újra érezheti Elijah köré fonódó karjait?

– Hamarosan, kedvesem. Nagyon hamar – emelte rá Malachi a tekintetét. – Addig is, van egy feladatom számodra.

MÁSODIK FEJEZET

ROMERIA

A KASTÉLYBÓL HALLATSZÓ HARSÁNY NEVETÉS versenyre kel a lépteink zajával, mire Jarek arca elkomorul.

Felnézek a fölöttem tornyosuló, ijesztő külsejű légiósra. Szoborszerűen kidolgozott testét bőrruha fedi, sötétbarna, majdnem fekete haja oldalt frissen van borotválva, a feje búbján pedig három vastag fonat indul lefelé, egészen a tarkójáig.

– Ugyan már, az nem lehet, hogy nem szereted a *gyerekeket!*

– Nem? – vonja fel a szemöldökét, és szögletes vonású, jóképű ábrázatán szórakozott kifejezés jelenik meg. – Hadd mutassam meg, mi történik, amikor először tapasztalják meg a vér iránti szomjúságot, és akkor majd meglátjuk, mennyire fogod aranyosnak találni ezeket az állatias kis szörnyetegeket.

Felötlik bennem Zander riasztó leírása a táplálkozást tanuló islori halhatatlanokról, és elfintorodom.

– A *halandó* gyerekeket – javítom ki magam.

– Azok kicsit *kevésbé* állatiasak. De ugyanolyan irritálóak. – Tekintete a szűk teret pásztázza, mintha a falak mögül bármelyik pillanatban felbukkanhatna a veszedelem. – És nem tartoznak ide – teszi hozzá halkán.

Újabb gyermeki kacagás csendül fel, és hátborzongatóan visszhangzik ebben az ősi mágiától lüktető, üres királyságban.

– Ide tartozik vajon bármelyikünk is?

Három nappal ezelőtt nyitottam meg a hegy falát, és azóta átkutatuk Ulysede minden zugát. Virágzó város nyomaira bukkantunk: találtunk élelmiszerraktárakat, ruhákat, virágokkal díszített ablakpárkányokat, de életnek – a haszonállatokon, az énekesmadarakon és egy fura kóbor macskán kívül – semmi jelét nem tapasztaltuk. Elisaf felfedezett egy fegyverraktárat is, tele csillogó, Ulysede dupla félhold jelével díszített páncélzattal – egy kisebb hadsereget fel lehetett volna szerelni velük –, meg egy ugyanilyen aranypénzekkel megtömött kincstárat, de senki emberfiát, aki a páncélokat viselhette volna, vagy a fizetséget felvehetette volna a szolgálataiért.

Mintha felépítették volna Ulysede-et, és aztán megállt volna az idő, ránk várva. Hogy vajon mi célból, azt még nem tudjuk.

Minden oldalról meredek, áthatolhatatlan hegyekkel körülvett lakatlan város ez, de csak egy bolond hinné, hogy a hegyek közt vagyunk, és még nagyobb bolond, aki azt gondolja, hogy még mindig Islorban vagyunk. Amikor a nimfák írásaiban Kővárnak nevezett fal megnyílt, és mi átléptünk a főkapun, magunk mögött hagytuk a birodalmunkat. Ezt az a tény is megerősíti, hogy éjjelente két hold ragyog az égen.

A folyosó festett mennyezetét tanulmányozom – nyüzsgő piacot ábrázol, a portékáikat kínáló árusokkal, akiket lovak, kocsik, és Ulysede címerével ellátott mellvértet viselő katonák vesznek körül. A fehér homokkőből épült, kék tornyokkal és égbe törő bástyákkal ékesített királyi kastély tele van ezekkel az élettel teli falfestményekkel, az azonban nem derül ki, hogy kik ezek az emberek, vagy mely időkből származnak.

Vajon a múltat ábrázolják?

Vagy talán a reményteli jövőt?

Feltételezem, hogy én ide tartozom, hiszen az én vérem tárta fel Ulysede titkát. Különös elegy ez: egyszerre Ybaris trónörökösée, Romy hercegnőé, aki a Víz istenének, Aoifének lánya, és Romy Wattsé, a New York-i tolvajé, aki mit sem sejtett arról, hogy valójában kulcs-idéző.

Egy tüskés trónon töviskorona várta, hogy az *én* fejemre kerüljön. Már csak az a kérdés, most hogyan tovább?

Amikor Jarek és én belépünk a nagyterembe, egy kislány száguld el mellettünk. A nyomában Eden lohol – szemmel láthatólag fogócskáz-nak. A kislány egyike azoknak a halandóknak, akiket Idéző-zugban mentettek ki az eltartóik ketrecéből.

– Elkaptalak! – jelenti ki Eden, és megöleli a kislányt, mire az is-mét vidáman felkacag.

Jarek szája sarka megrándul, de kétlem, hogy a gyermek miatt. Úgy tűnik, egyedül a szolgálólányom képes valamelyest meglágyítani a ke-mény természetű légiós szívét.

Eden elengedi a kislányt és meghajol, amint meglát minket.

– Felség! – Ártatlan kék szeme végigsuhan a fekete bricseszen és tunikán, amit a hatalmas, teletömött szekrényből előhalasztam, és a homlokát ráncolja. – Nem volt kedvedre a ruha, amit kikészítettem?

– Szoknyában nem tud gyakorlatozni – feleli Jarek, mielőtt meg-szólalhatnék.

Kijelentése hallatán a szememet forgatom. Jarek makacsul ragasz-kodik hozzá, hogy mindennap gyakoroljunk egy kicsit a kastély küz-dőterén. Aközül a rengeteg dolog közül, amit meg kell tanulnom, a tőrdobás nem tűnik létfontosságúnak, de egyre ügyesebb vagyok. A penge már nem pattan le a célpontról.

– Az a ruha csodálatos. – A királynő gardróbja tele van velük, és mind úgy illik rám, mintha csak rám szabták volna őket. – *De ebben sokkal könnyebben mozogok* – mutatok az öltözékemre.

– Igen, tényleg könnyebb lehet. – Eden az ajkába harap, és figyel-me Jarekre irányul. Hogy az egymás iránt tanúsított érdeklődésük ho-vá jutott, nem tudom megmondani. Jarek mostanában csak olyankor nincs mellettem, amikor a hálósobám zárt ajtaja mögött vagyok Zan-derrel, és Elisaf elmondása szerint olyankor is késő éjszakáig bolyong a kastély folyosóin.

A kislány Eden szoknyája mögé bújt, figyelő tekintete most Jareket fürkészi. Emlékszem rá, amint kikukucskált a szekér résein Kamstead-ből kifelé menet. Kamstead apró falucska volt, a levegője büzlött a megperzselődött hús szagától. A kislány akkor szakadt rongyokat vi-selt, arcát kormos foltok csúfították el, most frissen megmosdatva tűn-dököl egy sárga kötényruhácskában.

Eltűnődöm, vajon melyikünk ijeszti meg jobban – a bőrruhába öltözött, övéen számtalan éles pengét viselő harcos, vagy a Ulysedé királynőjévé lett ybarisi hercegnő, akinek mérgezett a vére, és hatalmas, titokzatos mágia áramlik a tagjaiban?

– Mi a neved? – mosolygok rá gyengéden.

– Betsy, felség. – Pukedlizni próbál, de elveszti az egyensúlyát és megbotlik. Lehet, hogy a kora miatt – nem lehet több öt évesnél –, vagy csak azért, mert nincs túl nagy gyakorlata az efféle formalitásokban, mivel északon, ahonnan származik, a királyi méltóságok előtti meghajlásnak még a gondolatától is idegenkednek. Akárhogy is, Corrin elborzadna tőle.

– Jól érzed magad itt?

A kislány buzgón bólogat, de aztán megtorpan, és mutatóujját felfelé szegezve megkérdezi:

– Az ott tényleg egy nimfa?

A nagyterem közepén álló kőszoborra pillantok. A teremtmény jó három méter magas, tüskés páncélt visel, mint aki csatába indul. Úgy tűnik, csipkézett szárnyait épp annyira tervezték az ellenség felnyársalására, mint repülésre, a kezén lévő karmok pedig készek az ellenfél húsába vájni. Amikor először megpillantottam, összetévesztettem egy daaknarral.

– Úgy gondoljuk, igen.

Számtalan változata létezik ezeknek a szárnyas teremtményeknek Ulysedé-szerte – a félelmetes vízköpőtől kezdve egészen a kecses emberi figuráig. Azt gondoltam, hogy az utóbbiak a valódi nimfák, akik a csak számomra hallható, gyermeki nevetésükkel szólnak hozzám, de Gesine figyelmeztetett, hogy ne feltételezzek semmit. A látók is látták ezt a félelmetes változatot fölöttünk lebegni, és látomásaik ezidáig még soha nem vezettek félre minket.

Betsy hátrahajtott fejjel tanulmányozza a fenyegető lényt.

– Hogy tud egy ilyen szörnyűséges valami ilyen gyönyörűvé tenni egy várost?

Eden elhallgattatja, és lopva felpillant, mintha a kőszobor hallaná a kíméletlen ítéletet.

Talán hallja is.

Bár a kapuk átlépésekor biztonság és remény érzete töltött el, nem tudok szabadulni attól a hátborzongató gondolattól, hogy nem vagyunk egyedül, és ez a hely egyáltalán nem az, aminek látszik. Nagy levegőt veszek, hogy lecsillapítsam hevesen kalapáló szívemet, mint mindig, amikor eszembe ötlük ez a fenyegetés, és mosolyogva próbálom elrejtetni az aggodalmamat.

– Nem tudom, de örülök, hogy megtették.

Ez az a menedék, amire oly nagy szükségünk van, míg Zander eldönti, mi legyen a következő lépés Islor megmentése érdekében, én pedig elfogadom újonnan szerzett kulcs-idézői képességet.

Lépteket hallunk, és a grandiózus lépcsőn megpillantjuk Elisafet, amint fürgén halad lefelé. Senki meg nem mondaná, hogy az éjjeli-öröm alig egy hete kishíján egy szörnyeteg martalékvá vált, és nem sokon múlt, hogy örökre lehunyja a szemét, és soha többé ne nyissa fel. Amikor meglát minket, megáll a lépcső alján, üdvözlésképpen röviden biccent, és én tudom, hogy bizonyára Zander küldte utánam.

– Van bármi, amiben a szolgálatodra lehetek, felség? – kérdezi Eden.

– Nem, semmi, köszönöm. – Nem számít, mennyit nyaggatom, hogy hagyja már a formaságokat, olyan könnyedén tér vissza hozzánk, mint ahogy más lélegzetet vesz.

– Ebben az esetben, úgy hallottam, Mirren talált hozzávalókat a kenyérpudinghoz.

Betsy arca felderül az édes csemege ígérete hallatán.

– Felség! – Eden pukedlizik, tekintete futólag Jarekre villan, majd hozzáteszi: – Parancsnok!

Azután sietve a kastély konyhájához vezető folyosó felé tereli a kislányt.

Jarek néhány lépés erejéig még a szolgálólány után bámul, aztán gyorsan visszafordul felém.

– Szóval, Parancsnok... mi? – Egy füledt dalocskával húzom, miközben átvágunk a hatalmas, üres téren a lépcsők felé. Vajon most, hogy már nincs szüksége a vérére, Jarek még mindig ugyanúgy vágyakozik Eden után? Legalábbis itt, e falak közt nincs rá szüksége. A kétezzer éves átoknak, amely létrehozta „Malachi démonjait”, itt nyoma

sincs. Az islori halhatatlanok közül senki sem érzett egy fikarcnyit sem ebből a tagadhatatlan sóvárgásból, mióta átléptük a kapurostélyt. Ez szemmel láthatóan jó hatással van Zander hangulatára.

– Ezzel a címmel tüntettél ki, nem igaz? – feleli Jarek szárazon, a zavar legkisebb jele nélkül.

– De igen. – Főként Zander unszolására, aki szerint egy királynőnek megbízható tanácsadókkal kell körülvennie magát. Nem is tudnék jobb harcost elképzelni jobbkezemként, mint ezt a halálos erejű férfit, aki már bebizonyította, hogy az Islor iránti hűsége felülmúlja a Ybarisszal és Mordainnel szembeni előítéleteit.

– De vajon miért jelennek meg holmi furcsa parancsnok-szolga szerepjáték képei kettőtökről a lelki szemeim előtt?

– Mert perverz vagy – vág vissza Jarek.

Megjátzott felháborodással hördülök fel.

– Hát így beszélsz a királynőddel?

– Mert perverz vagy, *felség*.

Tiszteletének hiányától felhorkanok, ugyanakkor értékelem is. Jarekkel voltak nézeteltéréseink – a mogorva harcos nyíltan gyűlölt, nem bízott bennem, és többször is a haláloamat kívánta, én pedig hasonlóképp viszonyoztam az érzéseit –, de a szipolyok és a szörnyűséges grif ellen vívott csata óta tisztelet és kimondatlan bizalom van köztünk. Csak éppen mélyen eltemetve az arrogancia vastag rétege alá.

Nem ez az egyetlen kimondatlan dolog kettőnk közt. Egy csendes estén egyszer már célozgattam neki az igazságra velem kapcsolatban, mielőtt a mirhaköteleket lóbáló szipolyok árnyként kúsztak a közelünkbe a mezőn. Amint Jarek megtudta, hogy a dolognak köze van a fátumokhoz, leállított, nem is akarta hallani tovább. Ulysedébe érkezésünk óta mellettem van, akkor is, amikor idézőleckéket vesznek Gesine-től, de soha nem kért magyarázatot, én pedig nem ajánlottam fel neki. Természetesen azt sem árultam el soha, hogy valójában mi vagyok.

– Azt mondta, hogy rángass ki az ágyból, ha még nem keltem fel? – kiáltok Elisaf felé, amint lefelé megyünk a lépcsőn.

Elisaf elmosolyodik, mélybarna szeme sarkában ráncok jelennek meg.

– Őfelsége a hadműveleti szobában vár rád. Ragaszkodott hozzá, hogy a királynő jelen legyen, amikor megvitatják a sürgető ügyeket.

A királynő. Elmúlik-e valaha az érzés, hogy ilyenkor valaki másról beszélnek?

– Mint például? A te birtokod? – Ez állandó viccelődés tárgya volt köztünk, amióta csak Elisaf elcsípte Atticus egyik levelét, amelyben aranyat, földet és címet ígértek annak, aki foglyul ejti Ybaris áruló hercegnőjét, és elviszi Cirileába. – Találtál kedvedre való földet a hatalmas birodalmamban?

– Tulajdonképpen igen, felség. A folyó túloldalán van egy földterület, ami a jelek szerint alkalmas mezőgazdasági célokra. Néhány hektár meg van művelve, és van ott egy karám is disznókkal és tyúkokkal. Fearghal már elkezdte etetni őket.

– Úgy hangzik, mintha földműves szeretnél lenni. – A nimfák tényleg mindenre gondoltak.

– A disznókkal talán jobban bánik majd, mint a karddal. – Jarek csizmája megcsikordul a márványon, amint felfelé lépkedünk. A harcos, ha akar, képes olyan hangtalanul mozogni, akár egy macska.

– Mégis te voltál az, akit legyőzött egy szipoly – feleli Elisaf hangul.

– Őt szipoly, akik mirhával hadonásztak – csattan fel Jarek, és szórazottan dörzsölgeti a mellkasát, ahol belé állt a tűr. Gesine-nek minden gyógyító képességére szüksége volt, hogy életben tartsa.

Ha hagyom, hogy ez a kis szópárbaj tovább folytatódjon, az könnyen összezsapásba torkollhat.

– Miféle *sürgető ügyekről* akar Zander beszélni? – Órákkal ezelőtt magamra hagyott az ágyunkban, csak egy csókot nyomott a homlokomra és gyengéden noszogatót, hogy ne aludjak túl sokáig, mert sok dolgunk van, és kevés az időnk.

Elisaf arca elkomorul, a vidámságnak már nyoma sincs rajta.

– Attól tartok, halaszthatatlan döntésekről. Arról, hogyan tovább.

– Szóval... a szokásos – motyogom magamban, miközben a lépcsőfokokat rójuk fölfelé.

Ulysedé hadműveleti szobáját ittlétünk második napján fedeztük fel, magasan, az egyik toronyban. Az ablakából a folyóra és a mögötte elterülő városra láthatunk. Zander cirileai térképszobájához képest – amely egy kör alakú, ablaktalan helyiség a kastély földszintjén – kész felüdülés. Itt a tágas, gyéren berendezett szobába hatalmas ablakokon árad be a fény. Az egyik sarokban egyszerű íróasztal áll, rajta írószerek és a dupla félholdas emblémával ellátott viaszpecsétkészlet.

A szoba középpontjában hatalmas kőlap áll, amelyen egy térkép van kiterítve: Islor és Ybaris földjét ábrázolja, és az őket elválasztó Nagy Hasadékot. Újabb megmagyarázhatatlan dolog, amelynek kapcsán felmerül a kérdés: hogyan lehetséges ez egy olyan városban, amely több tízezer éve el van zárva a világtól.

– ...mostanra már elérték Kamsteadet, tehát tudják, hogy továbbhaladtunk észak felé. Hacsak nem kutatják még mindig az Idéző-zug környéki falvakat.

Megdobban a szívem a kőlap fölé hajoló Zander látványától. Bőrkesztyűjét félredobta, izmos alkarja kivillan, ahogy a térképre támaszkodik. Ismerős látvány – szép vonású arca komor Islor gondjainak súlyától, aranybarna haját valószínűleg egy frusztrált kézmozdulattal simította félre az arcából.

Egyszerű harcos öltözkéiben is királyian fest.

És az enyém.

Ha valaki azt mondta volna a New York-i ékszertolvajnak, hogy egy vörös hajú varázslónő elküldi egy alternatív világba, hogy egy áruló hercegnő bőrébe bújva egy követ hajkurásszon a Tűz Istenének parancsára, a lány minden bizonnyal bolondnak nézi, és az arcába nevet.

És mégis, most itt van, szerelmes egy királyba, aki elhagyta a trónját és a királyságát, hogy megmentse az ő életét.

Zander mindig hatalmasnak tűnt a szememben – az első pillanattól fogva, hogy találkoztunk Cirilea kapuinál a folyóparton. Talpig páncélban volt, és törét kész volt a szívembe mártani. Az azóta eltelt napokban, hetekben, hónapokban minden lehetséges szerepet betöltött már az életemben – volt a hóhérom, a fogvatartóm, a vonakodó bűntársam, a valószínűtlen szövetségesem és a gyanakvó szeretőm.

De most már az övé a szívem, és ő az oka annak, hogy minden új kihívást elfogadok, amit ez a halálos világ rám zúdít.

Zander egy pillanatra abbahagyja a térkép tanulmányozását, és figyeli, amint besétálok a szobába.

– Nem értem, hogy lehet ennyit aludni – mondja, leheletnyi szemrehányással a hangjában.

– *Valaki* késő éjszakáig ébren tartott – lépek oda hozzá.

– *Valaki engem* tartott ébren, mégis már fél Ulysede-et bejártam. – A humor átvillan acélos maszkján, amikor egy pillanatra a kezembe csúsztatja a kezét, aztán elengedi. Már hozzászoktam Zander két arcához – az egyik a szenvedélyes férfi, aki szájával ráérosen kényezteti a testem minden négyzetcentiméterét, a másik a szűkszávú, tűnődő természetű, hajthatatlan uralkodó. A gyengéd oldalát csupán a hálósobánk magányában élvezhetem, de nem bánom. Mámorító érzés napközben szembesülni a kemény uralkodóval, azután minden este látni, ahogy elolvad tőlem.

Mások jelenlétében azonban ő egy száműzött uralkodó, aki kizárólag arra koncentrál, hogy visszaszerezze a trónját és megmentse Islort.

Mindkét feladat lehetetlennek tűnik.

És most, miután a Légio meggyőződött arról, hogy e falakon belül nincs semmiféle – legalábbis közvetlenül előttünk álló – halálos fenyegetés, Zander minden idejét itt tölti, és a következő lépésen töpreng.

– Telorról és a seregéről beszéltél? – pillantok a térképre, a városunkból a Venhorn-hegységbe vezető útra, Idéző-zug irányába.

– Még mindig semmi jele sem az ő közeledtüknek, sem a ybarizeknek, a felderítőink azonban nem tudnak ennél messzebb jutni, ha sötétedés előtt vissza akarnak térni.

Pontosabban szólva, ha el akarják kerülni a szipolyokat, akik napnyugtakor bújnak elő vadászni, és bénító hatású mirhával vannak felfegyverkezve. Ezeket az ezüstös köteleket Ybaris hercegnőjétől kapták egy olyan megegyezés részeként, amit nem értünk. Mindenesetre idáig már két légiósunkat foglyul ejtették Idéző-zugban, és az ide vezető utunk során minket ért támadás is több életet követelt.

– Semmit sem tudtál kiszedni abból a szipolyból, akit... vallattál?

Abarrane a kőtábla túlsó oldalán áll, érett búzaszínű haja frissen befonva, karcsú testére tucatnyi penge van felerősítve. Arcán a szokásos zord kifejezés ül.

– Még semmit, de meg fog törni.

Mióta megérkeztünk, Zander légióparancsnoka minden éjszakát a kapun kívül töltött, és a foglyot kínoztta, hogy kiszedje belőle Iago és Drakon tartózkodási helyét.

Megtörik vagy meghal. A nőt nem a szelíd meggyőzési módszereiről ismerik. A tény, hogy a fogoly még életben van – és nem beszélt –, sokkoló.

– Ha idáig nem árulta el, hol vannak, nem nagyon reménykedem – mondja Zander, mintha a gondolataimban olvasna.

– Akkor fogok egy maroknyi légióst, és a keresésükre indulunk.

– Nem portyázhatunk céltalanul ezekben a hegyekben két légiós után kutatva, akik talán már halottak – kapcsolódik be Jarek a beszélgetésbe.

– Akkor előcsaljuk őket – villan Abarrane szeme korábbi helyettesére.

– És ha vagy százan bújnak elő? Ha nem lennének náluk azok a mirhakötelek, azt mondanám, egyenrangú ellenfelek vagyunk, de így? – Jarek megrázza a fejét. – Akkor találunk rá Iagóra és Drakonra, amikor már mellettük heverünk, és belőlünk is lakmároznak.

– Hát akkor mit javasolsz? Hagyjuk ott a testvéreinket azoknak a... – Abarrane arcát eltorzítja a harag, a homlokától a füléig húzódó vékony sebhely ráncokba gyűrődik.

– Nem ezt mondjuk. – Zander figyelmeztető pillantást küld Jarek felé.

Bármennyire kőszívű tud lenni Abarrane, hevesen kel a harcosai védelmére – különösen azokat óvja, akiket gyerekkoruk óta képez.

– A két légiós megmentésén kívül vannak egyéb sürgető ügyeink is – folytatja Zander. – Közeleg a Hudem, és Islor önmagát fogja kettészakítani a keringő mérge és Atticus rendelete közt, mely szerint az embereket tárgyalás nélkül ki lehet végezni.

– Megkockáztatom, hogy már meg is tette – mondja Elisaf sötéten.

– Még eggyel több ok arra, hogy *most* távozzak.

– És *mit* csinálnál? – Pánik készül kitörni rajtam. Nem lep meg, hogy Zander azt tervezi, elhagyja Ulysede biztonságát jelentő falait, és visszatér Islorba, ahol egy hadsereg vadászik rá, és a vérátok, melyet oly szenvedélyesen gyűlöl, újra hatalmába keríti. Érkezésünk óta erről beszél. De ez nagy vakmerőségnek tűnik, és nem tudom, hogy vehetném rá, hogy belássa.

– A mi oldalunkra *kell* állítanom Telort. A nyugati urak őt követik. Ha Telor mellém állna, még Rengard is feladná a semlegességét – mondja Zander, mely meggyőződéssel a hangjában.

– Hány embere van Telornak? Úgy ezer, Rengard szerint?

– Körülbelül.

– Neked *tizenöt* harcosod van, Elisafen és rajtam kívül – figyelmeztetem. És nekem épphogy van valami fogalmam a képességeimről. Ugyan elég gyorsan tanulok, de ebben a pillanatban inkább lennék teher, mint haszon.

– *Tizenegy* harcos, de *te nem* – javít ki Jarek, és az állkapcsa macacsul megfeszül. Amikor kineveztem a parancsnokomnak, az volt az egyik feltétele, hogy Zorya, Horik és Loth közreműködésével létrehozzon egy légiós különítményt, amely megvéd majd engem bármilyen veszélytől, ami Ulysede-en belül leselkedhet rám.

Zander és Abarrane egyetértettek.

Ami a Ulysede-ben maradásomat illeti: *én* soha nem egyeztem bele ebbe, de nem most van itt az ideje, hogy ezen vitázzak ezzel a kónok fajankóval.

– Nem állhatsz oda ezer katonával szemben, Zander! Ez öngyilkosság.

– Talán emlékszel még, hogy nem vagyok teljesen védtelen – vigyorog.

– Nem, nem vagy. Különösen, ha azt tervezed, hogy mindet legyilkolod, amint megpillantod őket.

Mivel hatalmas tünde erejével hozzáfér Malachi tűzéhez, egyetlen apró lángocska is elegendő volt neki, hogy egy egész almáskertet porrig égessen.

– Nem tervezek ilyesmit – ismeri be. – De minél tovább ücsörgünk itt tétlenül, annál több időt adunk Atticusnak, hogy rájöjjön, hol vagyunk, még több katonát küldjön, és bekerítsen minket.

– Biztos vagyok benne, hogy Atticusnak már vannak ötletei a hol létünket illetően. – Halványan, legalábbis. De azt biztosan nem sejtí, hogy a saját birodalmán belül új királyság született. Bárcsak légy lehetnék a szobája falán, amikor tudomására jut ez a hír! – Akkor tehát először Telorral akarsz beszélni? Emlékszel, mi történt legutóbb, amikor egy földesúrral tárgyaltál az idéző-zugi Hájas Jakban? Hadd emlékeztesselek. Meghalhattál volna, és neki csak, mennyi is? Tizenkét katonája volt.

– Nem követem el kétszer ugyanazt a hibát – csikorgatja a fogát Zander.

– Nem, de elkövethetsz másikat. Telornak *ezer* katonája van. Ráadásul ott vannak a szipolyok is, akik szintén aggodalomra adnak okot.

– És a többi akármi, ami előkészíthat az árnyak rejtekéből – teszi hozzá Elisaf, és kezével végigsimít a bőrruháján. Alatta ugyanolyan izmosan feszül a combja, mint régen, bár most már magán viseli a grif marcangoló ezüsfogainak nyomát.

– Számtalanszor lefolytattuk már ezt a beszélgetést, és soha nem jutottunk dűlőre – szorítja meg Zander gondterhelten az ornyergét. – Mit javasolsz hát, Romeria? Továbbra is bujkáljak itt, ezen ősi, hófehér falak között? – mutat körbe. – Miféle király az ilyen?

Olyan, amelyik nem hal meg. Lenyelem ezeket a szavakat, mert önzőek, és egyébként sem hajlítanak meg az akarátát.

– Nem várhatnánk még néhány napot? Így esélyt adhatnánk a ybarizeknek, hogy ideérjenek. Tudjuk, hogy rendszeresen átutaznak Kamsteden. Ha megkapják az üzenetet, amit ott hagytunk, biztosan eljönnek majd.

– És te tényleg azt hiszed, hogy hűséget fogadnak neked? – mosolyog gúnyosan Abarrane.

– Amennyire ők tudják, még mindig Romeria vagyok, Ybaris hercegnője, és hűséget fogadtak az anyámnak, tehát akkor alapjában véve nekem is, nem igaz? – Próbálom a tőlem telhető legnagyobb meggyőződéssel

mondani. Fogalmam sincs, vajon rájöttek-e már, hogy elárultam Neilina királynő terveit.

– És mi lesz akkor, amikor megtudják, hogy te nem ugyanaz a hercegnő vagy? – kérdezi Zander.

– Majd akkor gondolkodunk rajta, hogyan megyünk át a hídon, ha odaértünk. Csak néhány napot kérek! Te magad mondtad, hogy muszáj elérned, hogy Telor meghallgasson. Kétszáz ybaríz katona, a maga képességeivel elég lesz ahhoz, hogy kétszer is meggondolja, támadjon-e.

– Már ha a ybarízek meg nem ölnek minket előbb – veti közbe Jarek.

Éles pillantást vetek rá. *Ezzel nem segítesz!*

Zander összefonja a karját a mellkasán, fenyegető arckifejezése mögött kavarnak a gondolatok.

– Ingatag a pozíciónk. Nem tudjuk, Neilina királynő mit hallott, milyen információkat szerzett, csak feltételezzük, hogy tudja: már tisztában vagyunk azzal, honnan ered a méreg. Azt sem tudjuk, hogy a felénk menetelő ybarízek milyen parancsot kaptak tőle, csak annyit, hogy kommunikálnak egymással.

– És ha a ybarízek megtámadnak? – veti fel Abarrane.

– Remélem, Ulysede kapui elegendő védelmet nyújtanak. De ha a ybarízek – vagy bárki más – rajtunk ütnek, nem lesz más választásunk, mint megfelelően visszavágni.

– Szerintem Telor a jószándékunk jelének tekintené, ha még a selege érkezése előtt lemeszárolnánk azokat a ybarízeket – vigyorog Jarek gonoszul.

– Úgy mondod, mintha az olyan könnyű lenne. – Zander tekintete ismét a térképet pásztázza, az áruló öccse miatt elveszített birodalmát. – Nem akarok csatába keveredni sem a ybarízekkel, sem Telorral. Szövetségesekre van szükségünk, nem ellenségekre. Minden egyes emberre szükségünk van, aki hajlandó együtt vonulni velünk Cirilea felé.

– Tehát ezer katona érkezik Telorral, és jön még kétszáz ybaríz, akik lehet, hogy megtámadnak minket, míg mi jelenleg egy jól védhető városban vagyunk. *Fantasztikus* időzítésnek hangzik pont most kimeni innen. – Nem tudom visszafojtani a szarkazmust a hangomban.

– Még egy napot adunk a ybarízeknek – feleli Zander fogcsikorgatva.

Megkönnyebbülten felsóhajtok. Ennél többet nem is kérhetek. Egszerre egy napot.

– Addig is, ma este esetleg segíthetek, hátha együtt szóra bírhatjuk azt a szipolyt – bólint Abarrane felé.

– Szívesen veszem a segítségedet – mosolyog Abarrane.

Megborzongok a gondolattól, Zander vajon milyen módszereket használhat a meggyőzésre. Korábban, Cirilea kastélyának gyomrában láttam, amint tűzzel próbált információt kihúzni Tyree hercegből. Most legalább a falakon kívül tartották a vallatást, így Ulysedeben senkinek sem kell hallania a szipoly sikoltásait.

– Beszéljünk másról! Mit talált a boszorkány? – kérdezi Abarrane, hirtelen témát váltva.

– Egy csomó könyvet olyan dolgokról, amiket Mordain archívumaiban soha nem látott. Miután itt végeztünk, meglátogatom – vonom meg a vállam.

Nincs meglepődve a válaszzal, ezért szemöldökét felvonva Jarekhez fordul.

– Úgy tűnik, hogy egy bizonyos dolgot keres. Ki sem jön a könyvtárból.

Ulysede parancsnokaként Jarek legelső utasítása az volt, hogy Zorját ráállította Gesine-re, hogy tartsa szemmel minden mozdulatát. A hivatalos indoklás szerint azért, hogy biztonságban legyen ebben a titokzatos városban, de ismerem Jareket. Nem bízik benne.

– Pontosan mit keres? – Zander tekintete szúrós, átható.

– Azt hiszed, megmagyarázta? – horkan fel Jarek.

– *Muszáj* lesz megmagyaráznia, ha azt akarja, hogy elhiggyük, tényleg hű hozzánk.

Nem Jarek az egyetlen, aki nem bízik Gesine-ben. Zander nem rejtette véka alá abbéli aggodalmát, hogy Gesine elsősorban mindig Mordainhez, az idézők szigetéhez lesz hű. Az idézők gyűlölik Iskort, és engem egy szempillantás alatt kivégeznének, ha tudnák, hogy létezem. Úgy tűnik, mióta Ulysede kapui kinyíltak, Zanderben csak tovább növekedett a gyanú.

– *Kérlek*, ne felejtsetek el, milyen felbecsülhetetlen szolgálatot tett nekünk Gesine idáig! – emlékeztetem mindannyiukat. Hangomból szinte süt a harag. – Neki köszönhető, hogy megmenekültünk Cirileából. *Ezt a helyet* is az ő segítségével találtuk meg, és itt nyoma sincs a vérátoknak. Olyan is akad közöttünk, aki *csakis* miatta van életben – nézek Jarekre. – Segített és gyógyított minket egész úton, miközben ti állandóan fenyegettétek.

És a tengernyi ellenség között a barátom lett.

– De vajon a mi érdekünkben segít nekünk, vagy saját maga miatt? – erősködik Zander. – Ne hidd, hogy pusztá szívjóóságából tette. A prófécia vezérelte a cselekedeteit.

– Talán. – Nem vagyok bolond. – De ti folyton úgy tesztek, mint ha valami gonosztevő lenne, aki ellenünk konspirál.

Zander nagy levegőt vesz.

– Esküszöm mindenre, ami szent, hogy ha megint abban a leereszkedő hangnemben akarod elmagyarázni, hogy nem ismerem Mordaint... – préselem ki az összeszorított fogaim közül. Ez egy másik téma, amin már számtalanszor vitatkoztunk, és egyikünk sem enged a maga igazából.

Kimondatlan fenyegetésem megfékezi a nyelvét, akármit is akart mondani.

– Bármit is keres, nem lehet fontosabb annál, hogy megtanítson téged a képességeid használatára. Nincs senki más *egész* Islorban, aki képes lenne erre. – A térkép felé int. – A jövőre *kellene* koncentrálnia, nem pedig a múlttól szóló ősrégi könyveket bújni.

– Igazad van. Akkor, ha itt végeztünk... – Sarkon fordulok és kísétálok a szobából, remélve, hogy bosszúságom érezhető nyomot hagy maga után.

Jarek szorosan a sarkamban lohol.

– Joggal nem bízunk benne – mondja.

– Ó, tényleg? Mellesleg, hogy van az a sebhely a mellkasodon? Tudod, a tör helye, ami kis híján megölt – vágok vissza.

– Csak addig egy az utunk, amíg az övé is ugyanabba az irányba vezet. Ő Mordain – mondja összeszorított ajakkal.

– Onnan származik, ő maga nem az!

– Mondogasd csak magadnak, ha ettől jobban érzed magad – mosolyog zordan. – Hamarosan megtudod, hogy ha az ő fajtájukról van szó, nincs különbség.

Emlékszem, amikor először beléptem Cirilea négy emelet magasba nyúló, kovácsolt vasból készült csigalépcsőkkel díszített könyvtárába. Azt gondoltam, milyen hatalmas! Ulysedé könyvtára azonban maga is egy egész birodalom. Három emeletet foglal el a kastély alatt, és első pillantásra fel sem tudom mérni, mekkora. Végtelen sorokban több száz kifényesített könyvespolc, rogyásig megrakva könyvekkel; a legtöbb közülük ugyanazon a nyelven íródott, ami a trónon és a szentély oltárán is olvasható. A levegőnek papír-, tinta- és faillata van, de egyáltalán nem dohos, mint ahogy az egy ilyen ősrégi könyvtár esetében várható lenne. A magasban lévő színes ólomüveg ablakokon át kevés fény szűrődik be – csak gyéren világítja meg a hatalmas helyiséget. A fény hiányát lángoló lámpások pótolják, amelyek maguktól – vagy láthatatlan kezek érintésére – gyúlnak fel, amint érzékelik a látogató közeledtét.

Röviddel az érkezésünk után fedeztük fel a kastély könyvtárát, és Gesine azóta ki sem tette onnan a lábát, hacsak nem kényszerítettük. Az egyik íróasztalnál ücsörög egy olajlámpás és állandóan változó könyvkupacok társaságában.

Zorya üdvözlő bennünket, amint belépünk.

– Mit követtem el, amiért ilyen büntetést érdemlek, Parancsnok?

– Esküdni mernék, hogy azt mondtad, szereted a könyveket és az idézőket – vigyorog rá Jarek.

– Akkor ki kéne tisztítanod a füledet. – Fintorogva néz az íróasztal fölé görnyedő Gesine-re, aki annyira belemerült az olvasásba, hogy úgy tűnik, észre sem vette az érkezésünket. – A boszorkány egész nap ugráltat. „Keress egy könyvet ezzel a szóval, Zorya!” „Találj egy sort, ahol az a szimbólum szerepel!” – utánozza gúnyolódva Gesine-t. – És amikor megtalálom, kapok köszönetet?

Meglepő, hogy a halálos erejű harcos könyveket hurcol. Ez is megerősíti Jarek állítását, amely szerint Gesine nem céltalanul szív magába

mindenféle információt. Valami konkrét dologra vadászik, és napok óta nem tartott szünetet a munkában – azt a néhány rövidke alkalmat kivéve, amikor nekem adott leckéket a képességeim fejlesztésére.

– Hol van Pan? – nézek körül a pajkos arc után kutatva. – Segítenie kellene neked.

– Elment. Fogalmam sincs, hová vagy miért – forgatja a megmaradt ép szemét Zorya. A másikat, amelyiket a Cirileából való menekülésünk során egy mirhapenge vajt ki, bőr szemkötő takarja. – Lehet, hogy megint királyosat játszik.

Nem valószínű. Amikor Jarek legutóbb rajtakapta Pant koronával a fején a trónomon ülni, és képzeletbeli szolgálknak parancsokat osztogatni, beígérte neki, hogy párnahuzatot csinál a bőréből, ha még egyszer meglátja. Egész biztos vagyok benne, hogy a halandó összehugyozta a nadrágját.

Pan valószínűleg azért hagyta ott a könyvtárbéli feladatait, mert Zorya megfenyegette, hogy kivágja a nyelvét, amiért olyan sokat fecseg. És tudja, hogy a nő nem viccel.

– Mit keres Gesine?

– Honnan tudnám? Ahhoz az kellene, hogy szóba álljon velem. Alig hagyja el ezt a sötét helyet. Alig evett. A fürdést is hanyagolja – szimatol a levegőbe Zorya fintorogva. – Tegnap éjjel egy könyvre borulva találtam rá, a nyála is kifolyt. Le kellett vakarnom az arcát a könyv lapjáról – rázza meg a fejét. – Sokkal jobban kedveltem azt a Gesine-t, aki vel együtt utaztunk. De ez itt? Valahogy más, és ez nem tetszik nekem.

Szavai nyomán nyugtalanság kúszik a gondolataim közé.

– Hogy érted azt, hogy más?

– Zavarodott és hirtelen haragú – vonja meg a vállát Zorya. – Magában beszél. Legtöbbször csak motyog. Összefüggéstelenül.

A pánik egyre nagyobb méreteket ölt bennem, és egy újfajta félelem kerít hatalmába. Mi van, ha...?

Othagyom Jareket és a rosszkedvű Zoryát, és arrafelé igyekszem, ahol az elementál idéző ül. Aggodalmam minden egyes lépéssel egyre nő.

– Találtál valami érdekeset? – szólítom meg.

Semmi válasz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Gesine! – A hangom élesebb, mint szerettem volna, és szorongással teli.

Felkapja a fejét.

– Ó, elnézést kérek, Romeria. Teljesen belemerültem. – Szeme alatt súlyos táskák húzódnak, sötét haja fésületlen, ruhája gyűrött. Szokatlan számomra ez a zilált Gesine. Össze sem lehet hasonlítani azzal a derűs idézővel, akivel Cirilea patikájában találkoztam.

Smaragdzöld tekintete azonban ismerős ravaszsággal csillan felém, így hát elrebegek magamban egy rövid köszönömöt, mielőtt a könyv felé intenék, amely annyira rabul ejtette.

– Valami érdekes?

– Igen, azt hiszem. Vagy legalábbis számomra az. Nem vagyok annyira járatos ennek a nyelvnek a lefordításában, mint Mordain néhány tudós írnoke. Az elbeszélés módja archaikus, és nekem egy örökkévalóságig tart lefordítani. Úgy gondolom, hogy ezeket a könyveket még az idézők kora előtt vethették papírra az írnokek. – Leemel egy kötetet a kupac tetejéről. – Ebben olyan lényekről írnak, akiket titokzatosoknak neveztek. Nagyjából úgy hangzik, mintha idézők lennének, mivel különböző erősségű elementál képességekkel születtek, bár nem halandóktól. Szaporodni is tudtak, és a képességeik generációról generációra öröklődtek. Elképesztő, nem igaz? – Szemében valódi lelkesedés ragyog.

– Mi történt velük?

– Idáig még nem találtam semmit, ami megmagyarázná, miért tűntek el a föld színéről. De biztosan meglesz valahol – int a könyvekkel megrakott polcok felé. – Mordainben nincsenek feljegyzések ezekről az időkről, kivéve a Skatranában talált köteteket és a látók vízióit. A tény, hogy a nimfák Ulysede falain belül védelmezték ezt a tudást, fontosnak tűnik.

– Ezért kellett Zoryának tegnap este a könyv lapjai közül kihámoznia téged? Ennyire kétségbeesetten kutatod az információkat ezekről a titokzatosokról?

– Kétségbeesetten szeretnék *mindent* megtudni. Annyi tanulnivaló van ezen a helyen! – Gesine visszasüllyed a székébe, arca komoly,